

Mnóstwo dowodów wskazuje, że obecnie ludzie na całym świecie stoją w obliczu ogromnej i rosnącej izolacji społecznej i samotności, które skutkują wieloma poważnymi, szkodliwymi zmianami w organizmie człowieka. Zasadniczo interakcje społeczne są niezbędne dla prawidłowego rozwoju mózgu, neuroprzeżywalności i funkcji poznawczych. Stresory społeczne, takie jak izolacja czy samotność, uważane są za kategorię bodźców wyzwalających najsilniejszą, wielosystemową reakcję stresową organizmu. Szacuje się, że szkody zdrowotne spowodowane izolacją społeczną są porównywalne (a nawet większe) do szkód związanych z paleniem do 15 papierosów dziennie, otyłością, brakiem aktywności fizycznej i zanieczyszczeniem powietrza. Obecnie naukowcy postulują konieczność zbadania uwarunkowań i synergicznych skutków izolacji społecznej i samotności, osadzając je w szerszej perspektywie, uwzględniającej zarówno aspekty psychospołeczne, jak i fizjologiczne. Prezentowany projekt ma zatem trzy podstawowe cele. W pierwszej kolejności zbadane zostaną wewnętrzne relacje izolacji społecznej i samotności, osadzone w szerszym kontekście psychospołecznym, obejmującym subiektywne postrzeganie wsparcia społecznego, jasność obrazu samego siebie, odczuwaną przyjemność ze społecznego dotyku i deprywację dotykową. Następnie zbadany zostanie związek między powyższymi zmiennymi psychospołecznymi i dotykowymi, a stresem i depresją. Trzecim celem jest weryfikacja, czy zmienne psychospołeczne i dotykowe są istotnie związane ze zdrowiem fizycznym na poziomie endogennej dysfunkcji modulacji bólu (w paradygmacie Conditional Pain Modulation) oraz stężenia markerów biologicznych w ślinie.

Do projektu zostanie zaproszona grupa 250 osób. Każda osoba wypełni kwestionariusze psychologiczne. Następnie mierzona będzie odczuwana przyjemność dotyku społecznego i endogenna modulacja bólu. Dodatkowo, od każdej osoby zostaną pobrane próbki śliny, w których badane będą markery stresu oksydacyjnego i bólu.